

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

21 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Prisacari Lilia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privind-l pe

CERNEI Nicolae XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.07.2020– 24.08.2020;

Instanța de apel: 12.10.2020 – 11.11.2020;

Instanța de recurs: 23.02.2021 – 21.04.2021.

c o n s t a ț ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei, din 24 august 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Cernei Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod penal, la 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Cernei Nicolae la data de 18.06.2020, aproximativ la ora 17.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în ograda gospodăriei sale din XXXXX, în timp ce colaboratorii de poliție al Inspectoratului de Poliție Sîngerei, Denis Cucereavîi, Cotos Mihail și Banaru Mihail, îndeplinindu-și atribuțiile sale de serviciu, în cadrul documentării cazului de violență în familie, precum și în scopul curmării acțiunilor ilegale de către Cernei Nicolae, ultimul în scopul sistării activității de serviciu al polițiștilor, s-a adresat cu cuvinte necenzurate în adresa lui Cucereavîi Denis amenințându-l cu răfuială fizică și cu moartea, inclusiv a membrilor de familie a acestuia, în același timp aruncând cu un topor, pe care îl avea asupra sa în direcția colaboratorului de poliție, care datorită unui gard de plasă metalică ce se afla în față, nu l-a lovit, acțiuni prin care a creat impedimente colaboratorilor de poliție întru exercitarea atribuțiilor de serviciu.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie

numită pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 1 an cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Conform art. 90¹ Cod penal pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 6 luni să fie executată în condiții de detenție, după care 6 luni cu suspendare, cu stabilirea termenului de probă de 1 an.

În motivarea apelului a indicat:

- instanța nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, în special de gradul de pericol social al infracțiunii comise, care se referă la categoria infracțiunilor contra autorităților publice și securității de stat, îndeosebi, că prin acțiunile sale inculpatul a atentat la viața persoanei cu funcții de răspundere,

- o pedeapsă blândă nu va atinge scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane;

- instanța la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, care pun în sarcina instanței de a lua în considerație caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Băli din 11 noiembrie 2020, apelul procurorului fost respins ca nefondat, iar sentința menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, iar concluziile privind vinovăția inculpatului rezultă din probele administrate, cărora le-a fost dată o apreciere legală sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Referitor la pedeapsă, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei consfătite în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, precum și de scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corijare a celui condamnat, de prevenirea săvârșirii de el a noi infracțiuni.

Argumentul invocat de procuror referitor la faptul, că instanța de fond incorect a ajuns la concluzia privind aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, nu a fost reținut.

Instanța de apel a conchis că pedeapsa stabilită inculpatului se încadrează în limitele prevăzute de lege. Instanța de fond la stabilirea pedepsei a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei și corect a aplicat pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, argumentând concluzia sa prin faptul că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, se căiește de cele comise, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru (f.d.32-33), la locul de trai se caracterizează pozitiv (f.d.31), și-a exprimat dorința să execute pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității. Ultimul are la întreținere 4 copii minori, soția nu este angajată în câmpul muncii, el fiind singurul întreținător al familiei.

Reținând faptul că nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante, s-a ajuns la concluzia că scopul corectării și reeducării inculpatului se va atinge și fără izolarea lui de societate. Astfel, solicitarea invocată în apel referitor la stabilirea inculpatului a celei mai aspre pedepse cât și a prevederilor art. 90¹ Cod penal sub formă de închisoare cu executarea ei reală, și ulterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune, a considerat-o ca neîntemeiată.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivare recurenta a indicat că, instanțele de judecată nu au ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, în special de gradul de pericol social al infracțiunii comise, care se referă la categoria infracțiunilor contra autorităților publice și securității de stat.

Aplicând inculpatului o pedeapsă mai blândă, pentru comiterea infracțiunii cu un grad de prejudiciabilitate sporit, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din conținutul cererii de recurs rezultă, că recurenta critică hotărârea în partea stabilirii pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, solicitând să fie rejudecată cauza penală.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Colegiul reține, că recurenta este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică decizia instanței de apel numai cu referire la menținerea pedepsei stabilite, solicitând aplicarea unei pedepse mai aspre.

Colegiul Penal susține integral argumentele expuse supra de instanța de apel, raliindu-se la părerea că în privința inculpatului corect a fost aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității prevăzute de sancțiunea art. 349 alin. (1) Cod penal, prin prisma art. 364 alin. (8) Cod de procedură penală.

În general, instanța de recurs notează că, pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a se statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor,

limitele în raport de circumstanțe agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului. De facto, cerința textuală a acestui caz de casare presupune că s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, sau a modului de executare, fiind inacceptabil faptul că procurorul pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată careva eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse privative de libertate în privința inculpatului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul de funcționare a acestei căi de atac.

Supunând analizei subsidiare actele cauzei, Colegiul constată că eroare de drept semnalată de recurentă și stipulată în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în speță, cu certitudine nu a fost admisă de instanțele ierarhic inferioare. La trasarea acestei concluzii, instanța de recurs are ca bază argumentele temeinice și pertinente expuse în textul deciziei recurate, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt din dosar și se mențin în vigoare până în prezent.

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului, instanțele de fond au pus accentul și pe personalitatea vinovatului, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării acestuia. Infracțiunea comisă de inculpat se atribuie, în conformitate cu art. 16 Cod penal, la categoria celor ușoare. În conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatului instanța a reținut căința sinceră, iar circumstanțe agravante nu s-au stabilit, se caracterizează pozitiv, la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, are 4 copii la întreținere și a exprimat dorința să execute pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității.

În cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării acuzării de a-i stabili inculpatului o pedeapsă cu executare reală a acesteia într-o instituție penitenciară. S-a constatat că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele ce vizau pedeapsa, circumstanțele atenuante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a acesteia, totodată decizia cuprinde și temeiurile de aplicare față de inculpat a pedepsei sub formă de 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În cererea de recurs, procurorul a enumerat în mare parte aceleași argumente evidențiate și în cererea de apel, prun urmare Colegiul nu poate ralia la argumentele recurente, considerând că toate circumstanțele expuse de aceasta, care îl caracterizează într-o lumină mai puțin pozitivă pe inculpat, au fost deja luate în considerare de instanțele de fond la individualizarea pedepsei.

Însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea

infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, a indicat că art. 6 §1 din Convenție, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Având ca reper considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea acestui cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Prisacari Lilia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **CERNEI Nicolae XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 mai 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Boico Victor